[Holstein.]
har været det før Verdenskrigen; vi har Entente mellem Italien og Ungarn, vi har Entente mellem Czekoslovakiet, Jugoslavien og Rumænien, vi har Entente mellem Polen og Rumænien, vi har Alliance mellem Frankrig og Polen og mellem Frankrig og Czekoslovakiet, vi har Entente mellem Tyskland og Østrig og mellem Tyskland og Rusland og vistnok ogsaa mellem Tyskland og Ungarn, og vi har Ententen mellem England og Frankrig. Den engelske Udenrigsministers Stedfortræder, Lord Cushendon, har udtrykkeligt for ikke ret mange Dage siden erklæret, at der med den meget omtalte Aftale i Paris mellem England og Frankrig ikke var Tale om nogen ny Entente, for den gamle havde aldrig ophørt at eksistere. Nu kan det saa overlades til upartiske Dommere at afgøre, hvem der har set klarest og rigtigst paa Udviklingen, saaledes som den har formet sig efter 1920 og 1922, de daværende ansvarlige højtærede Statsledere eller min Ringhed, som den Gang blev fremstillet som en sindssvag Mand.

Maa jeg dernæst have Lov til overfor den højtærede Forsvarsminister at fremføre et Par Modbemærkninger til de Betragtninger, han førte frem til Begrundelse af den Nedskæring af Forsvaret, som Venstre nu er gaaet ind til stik imod Statsministerens Motivering den 27. Juli 1922: at hvis vi ikke fik Ordningen af 1922, fik vi noget, der var ringere. Vi fik det ringere, fik det fra Venstre selv. Jeg vil gerne vide, om den højtærede nuværende Finansminister billiger det. — Naar den højtærede Forsvarsminister nu motiverer sit forsvarspolitiske Nedskæringsforslag med en Henvisning dels til, at Tyskland er optaget i Folkeforbundet, dels til Locarno-Aftalerne og dels til Danmarks Voldgiftstraktat med Tyskland, vil jeg for det første henvise den højtærede Forsvarsminister til det Svar og den Imødegaaelse, som den nuværende tyske Rigskansler Hermann Müller modtog fra den ellers overmaade moderate, overmaade fredsommelige Udenrigsminister Briand paa den nys afholdte Folkeforbundsforsamling, og som vakte Opsigt over det ganske Europa, muligvis Danmark undtagen. Jeg vil endvidere henvise den højtærede Minister til, at Locarno-Aftalerne ikke i mindste Maade har bevirket, at Frankrig og Belgien, altsaa de Stater, hvis Østgrænse det først og fremmest gjaldt, har afholdt sig fra i den allerseneste Tid i høj Grad at forøge og styrke deres Forsvar paa Østgrænsen. Jeg forstaar Locarno-Aftalerne saaledes, at det mere og mere erkendtes af de Stormagter, som havde indstiftet Folkeforbundet, nemlig de sejrende Stormagter, at Folkeforbundspagten i Virkeligheden var en ganske overordentlig svag Garanti og Kaution for den territoriale Status, som Fredstraktaterne havde indstiftet i Europa. Folkeforbundspagten, som er gjort til en integrerende Bestanddel af samtlige i Versailles vedtagne Fredstraktater, skulde i Virkeligheden være en Garanti for, at de i disse Fredstraktater fastsatte Grænser for al Fremtid vilde blive opretholdt og respekteret. Det var Meningen, at den skulde være Pantet paa, at nu havde vi faaet the lasting peace, la paix durable i Europa, men det erkendtes mere og mere, at de Instrumenter, som Folkeforbundet bød paa til Opretholdelse af denne nye europæiske Status, i Virkeligheden var fuldkommen intetsigende, og derfor gik man til Locarno-Aftalerne for at faa yderligere Garanti og Kaution, for, om jeg saa maa sige, at redde, hvad reddes kunde, medens Tid endnu var; og saa fik man Tyskland med til at anerkende sine nye Vestgrænser. Men hvad Tysklands Østgrænser angaar, og hvad hele det mellem- og østeuropæiske Spørgsmaal angaar, blev der jo netop ikke oprettet nogen Locarno-Garantitraktat i Lighed med den, der blev oprettet for Vesteuropas Vedkommende. Den engelske Regering vilde udtrykkelig ikke være med til nogen som helst Art af Garanti for Østeuropas Vedkommende; den vilde være med til det for Tysklands Vestgrænsers Vedkommende, fordi den saa, at det var et vitalt Spørgsmaal for England, men den vilde forbeholde sig fuldkommen fri Stilling og Handlefrihed i Fremtiden med Hensyn til alle de østeuropæiske storpolitiske Konfliktspørgsmaal.

Saaledes ligger Forholdet. Naar man kender Tysklands Kommentarer til Locarno-Traktaten og de Aftaler, der blev truffet om Tysklands Østgrænser og de østeuropæiske Spørgsmaal, og naar man følger en lille Smule med i Tysklands hele Politik, i Østrigs Politik, i Ruslands Politik, i Ungarns Politik, saa tror jeg i Virkeligheden ikke, at man behøver at være nogen stor politisk Spaamand eller at have indgaaende historisk Indsigt, saaledes som det ærede Medlem Hr. P. Munch har det, for at kunne sige sig selv, at den Status, som i Øjeblikket bestaar med Hensyn til Øst- og Mellemeuropa, den lader sig simpelt hen ikke opretholde, og den vil ikke blive opretholdt. Derfor havde det ærede Medlem Hr. P. Munch saa fuldkommen Ret i at svare mig, at han ansaa en ny europæisk Koalitionskrig for en Sandsynlighed, hvormed danske ansvarlige Stats-